

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 Helyben három hónapra
 Egész évre . . . 8 frt.
 Fél évre . . . 4 " "
 Negyed évre . . . 2 " "

Hirdetéseket és nyitási közleményeket a kiadói által megküldött árjegyzék szerinti számít.

Küldő listával:
 Nadasch, Muzsik és Partics könyv- és könyvnyomtatás a városház épületében, hová az előfizetések és hirdetések küldendők.

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és SZÉPIRODALMI KÖZLÖNY.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 Helyben három hónapra
 Egész évre . . . 8 frt 60 kr.
 Fél évre . . . 4 " 30 "
 Negyed évre . . . 2 " 15 "

Hirdetéseket lapunk számára a fővárosi valóságban minden nagyobb kiadónál hirdetési iratok elvállalnak.

Szerkesztőségi iroda:
 Szélessze 108. szám, hová minden a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.
 Bérmunkálatlan levelek nem fogadjunk. A közlőknek nem kell aláírni.

Megjelenik minden héten kétszer: Vasárnap és Csütörtökön.

Szerkesztővel értekezhetni: naponta délelőtt 11 órától 12-ig.

Egyes szám ára: 10 krajczár.

Minden csütörtöki számhoz egy félre terjedő könyvalakjában nyomott „regény-csarnok” csatolják mellettek gyanánt.

Párt és klikk.

Sohse ítélkezzék meg a tekintetes kir. ügyész ur ezen a félraton. Van párt és van klikk, a mely nem politikai, — olyan tehát, a melyről époly nyugodt lelkiállattal lehet vezérezkizni, mint akár a sárgaripáról.

Ellenben ha a törvény azt rendelné, hogy bánatpénz nélkül ne mondjam ki szabadon véleményemet magam a jus tallionisnak, s szemébe vágom a társadalmi párt s klikknek, hogy: gyallázatos.

Képzelnék uraim egy pártot, melynek tagjai kaolin-agyagból gyúrnák és ereikben fekvő vér folyik: nemde megvetendő egy natio . . .

És képzelnék egy klikket, a mely még az imádságát is kiváltságosnak tartja, s klikk szempontból bírálja meg az atyauristént.

Van egy társadalmi párt és egy társadalmi klikk, a mely nem is szervezkedik, nem is alapbálozza magát, és ezéjla sinés; de azért jobban existál, és inkább grassál, mint bármely jól-szervezett kuliffai-társaság.

Ha látsz hiányos úri dámat, a ki főfelér új-jackájával remegve nyúl egy rangján aluli pogácsához, ha látsz pöffeszkedő urat, a ki félórai megvárakoztatás után büszke lenézéssel becsájtja maga elé a kajla orrú szidót, — s ha látsz felszemű dandyt, a ki divatos lépegetéssel kerüli ki a ziros parasztot: akkor tudd meg, hogy egyikét látod

ama szellemi szegényeknek, aki agyvelejének irességi kvalifikációja folytán ama párt tagjává lett.

És ha látsz komoly képű, tudós tekintetű férfit, aki benső meggyőződésből válogat az ember között faj és jelleg szerint, akkor előtte áll az a nyomorult vihár, a ki itt a földön csak bitorolja isten képet.

Bocsássátok meg uraim, ha rengeteg fölláborodásban nem válogattam a kifejezéseket.

Még nem mondtam el mindazt, a mit akartam. Valamit későbbre halasztok.

De addig is tartok a költővel, a ki azt mondja:

So sei doch heilich! — Heilich mit dem Paak?
 Mit Seide naht man keinen großen Sack.

Nemo.

A kulai úrbéres ügy.

Izértük volt, hogy a kulai úrbéres ügyet tanulmányozni fogjuk s a saját hivatásához képest nézetünket leplezetlenül kimondjuk.

Ezen ígértenkhez mérten, beszereztük magunknak a kellő információkat, behatoltunk poros és régi akták tömegébe, s bár nem sikerült ez ideig a rendkívüli bonyolódott és sokféleképp elbírálandó ügyről benső meggyőződést s ítélőképességet szereznünk, de annak keletkezésére, fejlődésére vonatkozó adatokat összegyűjtöttük s lapunk szük keretéhez képest, a következőkben adjuk oi-

vasóinknak, fenntartva magunknak később egyéni véleményünket is nyilvánítani.

Történt vala az Úrnak 1864. évi június 25-én, hogy Kula mezővárosban 716 községbeli úrbéri föld és zsellértelkek birtokosai összegyűltek vala s 694-en kebelükből 11 tagot kiválasztva, felhatalmaztak őket, hogy „a kulai kir. kincstári uradalom képviselése által Kula mezőváros községe ellen a birtokösszesítés, felelő elkülönzés, úrbéri s másias rendezése, a maradék földek megváltása s a foglalások visszaszerzése jogszűrtől fildított úrbéri perben, mindezen felsorolt ügy az ezekkel összekötöttésem levo kérdések” megoldása iránt a kincstári uradaloml barátságos egységére lépjenek.

De felhatalmaztatott ezen választmány arra is, hogy a kir. kincstári uradalomtól „hámi néven-nevezendő földbirtokát” jogérvényesen megvásárolhassa s szerződést köthessen.

E meghatalmazás értelmében azután a választmány megalakult s megkezdte működését. Fáradozása s buzgólkodása folytán sikerült is minden kérdést barátságos úton elintéznie. A volt földes uraságtól a hasznavehetetienek közé sorozott földeket aránylag csekély áron megvette, azokat részletekben, jóval magas áron ismét eladván ilykép nyereségre tett szert s a tagosítás befejezésével ebből 34,484 frt 64 krajczárral rendelkezett.

Egy a kulai úrbéres ügy választmányának jegyzőkönyvében a következő fontos indítványt vet világot az ügy további menetére.

„Vaaly István felhozza, hogy az előbbi szám alatt kimutatott úrb. választ. pénztárnak eredménye egyedül az úrb. val. tagok többségének buzgalmaiból s fáradozásából eredett, miután ez összevet az

A „ZOMBOR ÉS VIDÉKE” TÁRCZÁJA.

Ne hídd . . .

Ne hídd, ha mondom is,
 Hogy nem szeretlek;
 Hivallóg hangja ez,
 Félto szívemnek . . .

Hín gog ez esupán,
 Amittai lelked, —
 Hogy már a csaláság
 Meg nem sebezlet.

Vagy olykor kérkedés,
 Hogy bívos arzod,
 Nem kelt e szívbe már
 Szerelmi harozt . . .

Vagy megcsalam magam'
 Egy ropke perczere,
 Hogy szálljon nyugalom
 Dalt kebelembe . . .

De ó, ne hídd, ne hídd, —
 Nagyon szeretlek!
 Áldása s átka ez,
 Bús életemnek.

Mert rajja vagyok én
 Széleszövednek,
 S bánj velem bármiként,
 Eltaron, hídd meg.

Megint játek legyek,
 Dobj el magadtal,
 Könyörgve majd szívem
 Csak vissza fordul . . .

Csak hátelen ne légy, mert
 Űgy ötödet ödd
 Én Romeood vagyok, de
 Leszek Othello!

Amaranth.

A ritka erkölcsi jelenség.

Ezuttal Maxenfuts Krispiüröl zeng az ének . . . S ha valaki azt hínné, hogy holmi Cynthiának, Elvirának nincsen köze a dologhoz, — akkor kérem alisan nagyon csalódnék.

Szó van, még pedig — ej nó! (nevezük Marittának!) tehát Marittáról, a ki tudvalevőleg egy bájos, ó nagyon bájos primadonna, a kinek sylphid komvű termete, elbáviló kis kerek orcsákaja van, melyből két fényesen ragyogó szem löveli szerelem-öltő sugárát, — érzékeny szívek mélyére.

De ne feledkezzünk meg Maxenfuts Krispiür baritunkról se, ki elbeszélésünk ideje alatt még lapszerkesztő lévén, Szélesap Kristófnak hívta magát, de elbeszélésünk befejezte után kicsöppöven a redaktórból, 15695/881. sz. belügyminiszteri engedély nélkül nevét Maxenfutsra változtatá át.

De ez a mellett, hogy anachronisums, még a dologhoz sem tartozik. Csak jelezni akartuk ezzel, hogy Krispiür korántsem tartozik azon emberek közé, kik a mai század emphasisával oroszlánylőpést nem tartanak, s minthogy már mondtuk volt, hogy lapszerkesztő (a

„Félreismeret Lángész” című heti lapot szerkeszti) el kell mondanunk érdemét is.

A „Félreismeret Lángész” vezérezkizkei Krispiür tollalól fakadnak.

Lángész szagallja azok minden mondatát, nem esoda ha a hatás leírhatatlan. Semmi közim nem volna Krispiür vezérezkizkeihez, miután azok ésmertésével meg nem bízott meg bennünket a magyar tudományos akadémia; de a haladás századában élünk, — abban a században, melynek előharcosai a tudomány érdekében semmimint indiszertitól nem riadnak vissza; behatolnak a primadonnák legtitkosabb szobába, hogy fölledezőseikkel bannaliba ejtsék a világot? Mért ne volna szabad a tudomány érdekében nekem is behatolnom Krispiür szerkesztői irodájába, hogy vezérezkizkeinek sajtóságos gyártásáról felvilágosítsam a nyájias olvasót.

Jó szolgálatot vélek azzal tenni, sok vezérezkizkei-ironak.

Maxenfuts úr vezérezkizkei egy á t a l a n o s methódus szerint készölnek. Egy genialis talány, melynek kulesét ó bíja. Itt vagy 50 vezérezkizket s valamennyi egy methódus szerint készöl. Pedig egyszerű a dolog nagyon.

Egy fél iv papíros fekszik íróasztalán, mely kiapadhatatlan vezérezkizkei talentumát rejti magában.

E fél iv papíroson összefüggés nélküli szavak vannak írva; pl. a mint következők: „Munka-erő . . . Űgy-szeretet . . . lankadatlan buzgóság . . . pályafutás . . . ingatag közvélemény . . . férfias bátorság . . . Szállár önbizalom . . . verofényes igazság . . . szerény harozos . . . társadalmi elmelkedés . . . culturalis igény . . . Földműves iskola . . . birtokos osztály . . . régi rend-

ürbéri választmány többsége úgy szerette, hogy az meghatalmazóinak vagy bárki másnak egy krba sem került, és földréslet illetheikből sem lett senkinek egy porszemecske se levonva, sőt a sors-lukok ennek folytán a legjobb minőségű földből elégtettek ki; ehhez tudja még azt is, hogy az ürberri választmány más irányban a község mint politikai testület adósságainak törlesztését is eszközölte, méltán és joggal rendelkezhetik az úrvál, az általa ily módon szerzett pénzeszközöknek hovatfordítása iránt stb., indítványozza: miszerint ezen összeg folytonos kamatoztatás által 100,000 ft, azaz szászzer forintra tökéltessék és minék további egy évi kamatjából egy oly közös alapmóvelde álltassák fel, hol a volt ürberesek gyermekei különösen a 6 és 7 évesek valláskülönbég nélkül nemesek oktatást, hanem lakást és ruházattól elümlí ellátást is nyerjenek, az innen erodendo évenkénti költségek az örökke fentartandó 100,000 ft tükének kamataiból fedeztessenek stb.

Ezen indítvány egyhanglag elfogadtatt, de elfogadta ezt Küla község képviselete is 1872. évi január hó 8-án tartott ülésében is

(Folyt. köv.)

Fővárosi heti krónika.

Abban a kellemetlen helyzetben vagyok, hogy tárgy hiányában krónikám egy elavult újdonságá törpül össze.

De arra kérem mindazokat, kik fővárosi krónikát akarnak olvasni, hogy ezért ne engem okoljanak, hanem e sivár eseményiségény idöket.

Krónikáját írni meg nem történt dolgoknak, nem lehet az én feladatom, anri pedig megtörtént, az mindössze annyi, hogy beállott az újév.

A kutyahcevezet még tavaly eltemettük. Ennek még a fővárosi hatóságot a fővárosi kutyakra való gyengéd figyelmeztetés, a ma leérkezett minis-teri rendelet nem képes már új érdeket kölösözni. Egyébként életét fogva több fontosságú tulajdonítottak a dolognak, mint a mennyit megérdemelt.

Egy pár vidéki törvényhatóság területéről ide-tévedt veszett kutya nem respectálva a fővárosi autonómiáját, néhány helybeli adófizető kutyát meg-mart. Ezek megmártak egy pár embert. Ezek fellármázták a várost, söt mirabile dictu! . . . a városi hatóságot is. S lett kutyahcez.

Pedig nem volt érdemes. Mert a hatóság erőlyesen intézködött azonnal. Egy kemény hangon tartott átiratot intézett a megyei alispánhoz, melyben erőlyesen tiltakozik autonóm jogainak vidéki

illetőségü kutyák által véghezvitt flagrans megsértése ellen.

Ez ugyan nem akadályozta meg azt, hogy egy pár fővárosi kutya még egy pár embert megharapjon. Am ezek illetékesen tettek.

A „hausmeister-hez“ tavaly született. Félek, hogy pályáiban még az idén fog meghalni, s megmarad továbbra is „a sperrgeld út krajczár.“

A Sylvester est az egyedüli, mely megemlékezésre méltó momentumokat mutat fel. Mint minden évben, az idén is tánevizsgálommal összekötött nagy séta-hangversenyt rendezett a redoute herloje, melyen sem több sem kevesebb mint 3648 ember vett részt. Sajnos, magam is közöttük voltam . . .

A hangverseny két katonai és egy cigány zenekar által előadva csak tühető lett volna. De hogy az a séta ily óriási tömeg közepette önkénytelen tolatás volt, azt a látogatók száma eléggé igazolja. Tánchról pedig ne is szóljunk.

És még is érdekes és emlékezetes est mindenkire, aki végig elte.

Az a leirhatatlan ritka gyönyök, melyben mágnás és ezimadja, katonatiszt és szabölegény, ügyvéd és pinézér, bankár és diurnista és minden egyéb rang állás és szakmabéli férfi és nő képeztek a vegyvágot, ritka képet nyujtott.

Ejjfel után két órakor ritkultak a sorok, s juttottak végre valahára egy kis tánczhoz is.

Megemlíteni is fölöslegesen tartanám, hogy a viradó termén kívül a fővárosban még körülbelül negyven helyiségben várta tengeriny nép az új év első perceit, ha e tény oly szomoruan nem constatalná a laza családi életet.

A színházak vajmi kevés tárgyat nyujtanak eddigelé.

A nemzeti színház legsikerültebb újdonsága az újévi új bérlet, mely 50000 frtot hozott a pénztárba.

Egyéb újdonságai csak in spe vannak. A „légtüzás“ a legifjabb darab nem tudta magát a színpadon tartani s ha fog is még néhányszor előadani, ez nem a darab érdeme, hanem a repertoire szegénységének jele.

A népszínház igen sok újat s igen sok jót is nyujt, mióta Evva vette át a kormányt, sajnos, hogy ami új az nem jó, s ami jó az nem új . . . (mondta valaki). „A nap és a hold“ esütörtökön fog színr kerülni, erről tehát csak jövő krónikámban fogok beszélhetni, ha csak nem czélzás előre is hogy esütörtökön adatik!

Farsangi mulatságok közül csak egyet mutat fel 1882.

Az izr. négyelet az „Europa“ szálló nagytermében tegnap éjjel tartá első füzérkéjét.

Annai fényezés a kiállításban és öltözkekben még nem volt tapasztalható, mint ez alkalommal. Vagy hogy a szemem káprázatok jobban, mint más-kor. És ez is meglehet. Eddig ugyanis vagy háromszáz tejjertyéta árszott világgósságot a termekben, az idén azonban légszesz váltotta fel öket. Ami már csak azért is megemléltésre méltó, mert az idén történt meg legelőször az is, hogy frak-kunk elkerülhette a vég-kitsztíttatást. A mulatság sokkal több külső fényt mint kedélyességét tüntetett fel. Mindamellettt azonban nemesak kivilágos kiviradtig, hanem kireggeles kinappalig tartott és szépecskén hozott is.

Kronos.

Támogassuk a színészetet!

Már minden ember belátja, hogy a színészet a nemzetiség leghathatós apostola. Nem kételkedünk azon sem, hogy nyelvünk tisztaságának megörzésére, de fogl terjesztésére leginkább a színészet van hivatva. És végre a művelt világ beismeri, hogy legnemesb szórakozásaink egyike a színművészet.

Ha mindez így van, akkor háromszorosan kötele-ségünk a színészetet pártolni.

Ellenben ignorálni azt s öpésséggel kerülni, — nem egyedül hazafiatlanság, hanem egyuttal blazisztág.

E hó 14-étől fogva városunkban egy jól szervezett színtársulat fog működni. A társulat tagjainak névsorát s az előadandó darabok címét más rovatunkban megtalálja a szives olvasó.

Itt azonban másról kell szólnunk. Városunknak három fajilag különböző közönsége van.

Fölsöleges talán mondanunk, hogy hányfélekép van e három közönség egymásra utalva.

Nemesak kereskedelmi, ipar s gazdasági viszonyoknál fogva, de speciális ambíciójuk tekintetében, egyedi büszkeségük folytán is.

Tény, hogy izraelita polgártársaink szivesen veszik, söt megkövetelik, hogy az ő ünnepeikükön más vallásfelekezt is részt vegyen.

A szerb polgártárs is méltán vindikálja, hogy az ő speciális kedvteléseiben más is osztozzék.

De a magyar is büszke arra, ha színészeit minden oldalról pártfogják.

E reciprocitás kedvéért is kell, hogy színészeinket közönségünk minden rétege támogassa.

Mert ma szerb színészet, holnap magyar jó, s a szives kölesüt csak úgy meghetik, mint a bosszus tartozást.

De nemesak nemzeti, — hanem városi érdek is az, hogy nálunk a színészet virágozzék.

szer . . . okszerű gazdálkodás . . . kivételi módozatok . . . párt . . . clique . . . solidaritás . . . irány eszmék . . . kereskedelmi és szociális érdekek . . . nemzet gazdaság . . . népiszkolók . . . iparkamara . . . gentry . . . művelt közöcsözvény . . . stb, stb.

Ime az 50 vezérezikk ösanja . . . Sapient sat est . . .

Minthogy azonban modottuk volt, hogy itt egészen más dologról van szó, s hogy asszony is van a játékban, nem marad egyéb hátra, mint szakítani Krispinnel a lapszerkesztövel, bonczésk alá vennünk Krispint, a divatos arszlát.

Uraim, tréfa oda, tréfa oda, nagy malheure az emberre nézve, ha zsebében soha egy árva fitying sincs . . .

Nem illik e fölött gnyolódunk, hanem ellenkölözleg, jogos bánatunknak adunk kifejezést, egy világra szóló íjamas sir kijelentésünkben, mely nem éppen ösanúkre szól: neki bizony pénze soha se volt!

Még egyszer, melyen biztelt uraim, távol legyen tölem figuráim. Más zsebek üressége a magaménak laposságát is oszeme juttatja.

Egy bizonyos tekintetben az üres zseb mártírrá avatja az embert. De hogy Maxenpüts Krispín válóság mártyr legyen, hozzá járult a minden kínok ösanja, — a szerelem.

Szerelmesnek lenni — egy krajczár pénz nélkül; átközött egy helyezet!

De szerelmesnek lenni Marittába, s e mellett pénz nélkül lenni: ez hogy magyarul fejezzem ki magam válóságos pech!

S ez vala az esetnek kázusa! Maxenpüts, mint mondani szokták — soha sem volt pénzül — s szerelmes volt Marittába.

Hogy történt ez? mindjárt elmondjuk.

Krispín kis tömzsi gyerek, eleven pozsgás arczsal, tüzes szemekkel, ritka alkalmazkodási tehetségel.

Egyszer látta színpadon az isteni Marittát, s midőn az édes roulade-ok szívébe haltok, az elragadó mosoly felhívte lelkét, így kiáltott fel magában: „Biz isten, ritka erkölcsi jelenség!“

S ennél a szónál megmaradt.

Ez idötöl fogva elhanyagolta minden komolyabb ügyeit, törte, zúta magát, lett corrector, újdonság, vezérezzikró, lapszerkesztö rohamos emelkedésben. Elérte czélját.

Fügdalmas szívvel türe sokáig, hogy rideg, pedans kritikások az ő isteni Marittájának fölséges játékán hibákat fedeznek fel; de végre lapszerkesztö lett, s a „Félszemert Langész“ örült odaadással dicsérte Marittát.

Barátai megkísértek őt kiábrándítani, mondván, hogy Maritta már nem mai gyerek, így, amúgy . . . hogy a szerelem számára már nem sötét hanem kínkeserves verem.

Maxenpüts nem hitte. Szerinte Maritta egy ritka erkölcsi jelenség volt! Ennél a szónál megmaradt.

De a szerelmek megvannak tövisai.

Maxenpüts abba a szerencsés helyzetbe jött, hogy Marittával érintkezhetett bármikor.

A bájos Maritta jónak látta öt személye körüli pinsi kutyának fölavatni.

Egy lapszerkesztö, mint pinsi kutya nagyon jól vette ki magát . . .

Ö volt Marittának tutti-fruttija, kuktája, fullajtárja, szenzálya, dárdása, egy szóval kis kutyája, — csupán etye-petyéje nem.

S ez fűjt a Krispíndnek.

Nem tudta fölfogni azt az aranyigazságot, hogy egy szép primadonna, ki valóban művésznő hírbén áll, képes mindenét a lapszerkesztonek adni, csupán a szívet nem.

Lehetett volna ö Shakespere itt az ő közelében; de ha nem volt pénze, akkor maradt Maxenpüts — und sonst nix!

E helyett ö inkább azt mondogatta magának, azzal vigasztalta szerelmes szívét: „Ö egy ritka erkölcsi jelenség!“

S ez így folyt sokáig . . . Krispín a pinsi kutyát jól adta. Hűségé, szíve, változatlan volt. Tudta ugyan, hogy Marittát más nem fűzi hozzá, csak a lapszerkesztőség; de az nem gátolta abban a hiszemében, hogy „Ö egy rendkívüli erkölcsi jelenség!“

Csak a minap ragadott karon engemet, s vitt magával utazóul-utczára s teletorokkal vitázott, hogy ama rendkívüli erkölcsi jelenségről, mely Marittában a világot egy újabb vízóntóul menti meg, tudomást nem szerezzi, bün.

Nos hát tudomást szereztem róla. Utójára ez a szó: erkölcsi jelenség, válóságos rögeszméjévé vált.

Ha fölmért földnyire láttam valahol, azt kellett képzelem, hogy ajkai ritka erkölcsi jelenséggel foglalkoznak.

E szóval ébredt, e szóval feködt le.

De Marittának kezd már unalmas lenni, ez az igazán ritka erkölcsi jelenség, s már most azon töprenkedik, miként szabaduljon tőle.

Hallja napoként a hírt, hogy Krispín felláttal már kinn van a redakcióból s ez kissé megnyugtatta.

Egy szép napon össze fog omlani a kártvavó . . .

Minden polgártársunknak jól esik, ha azt hallja kívülől, hogy Zombor város a szümpartolása tekintetben elsőrangú helyet foglal el.

Azért ismételve felhívjuk polgártársainkat színészek támogatására.

Alignis.

NOVELLA-TÁR.

A szultán haragja.

— Tartományi beszély Törökország fejedelméből. —

Írta: **Amaranth.**

III.

(Folytatás.)

Egy percze elhalgatott, de aztán emelt hangon, parancsolóan folytatta:

— Visszaküldöd a vétekre esábitó odaliskot Mahmudnak. Allah ekbér!

Musztafa megdöbben. Arca elhalványult, egész lényében reszkedett.

— Kitől kell félnem, szolt adadó gyengédséggel, — míg a te szereteted bírom, míg a nép kegyel.

— A nép, fiam, száraz nyelvé. Össze-vissza fecseg. Ma fölemel, holnap lesújt. Ne bízzál túlságosan a nép szeretetében.

— S ha nem bízom abban, kételkedjem-e hatalmadban? Nem, hatalmas padisah, s míg te őrül a mozkien trónján, addig Musztafa nem fél földi hatalomtól. En a hólygot többé nem adom többé soha Mahmudnak, Allah úgy segéljen engem!

Csengő, érzés hangon mondta, s bátran emelte föl fejét.

A szultán arca elborult.

— Ez végső határozatod?
— Ez, esküszöm! Ki merné őt tolem elrabolni? kiáltá orjonyva s kirántá görbe kardját, mintegy tusára készen.

— Távozzál, távozzál! szolt lehorasztott fövel a szultán. Allah majd mentő eszmét szall!

Musztafa emelt fölé, haragtól lángpiros arccal távozott.

Néhány nap mult el s Konstantinápoly népei között lassan, de biztosan terjedő lázadás csirája fogant meg.

Mahmud basa agái s bégjei kíséretében megjelent a nép előtt, s eladta bántalmait. Mely búval beárnyékolta két halavány arca, megtört fényü szemé, hóhéher szakála, még inkább jogos panaszra, felrúzták a népet vak odaadásból, s Musztafa iránti szeretetéből. Mindenütt rosszallog nyilatkozott a tétrel s az eleinte halk rosszszabás, mint a tenger, mely fölé vihar tornyosul, hangosabb s zúgóból lon, míg végre kitért s magasra csapkodó hullámait a padisah trónjág hatolt.

Még a janicsárok is némán osztották a nép véleményét.

Nápról-nápra vészesh hír érkezett a szultán fülébe. Majd, hogy a nép Bajazidot akarja kikiáltani szultáná, s ennek ellenében, hogy a janicsárok Musztafát akarják a trónra emelni.

II. Mahomet agyában érlelődött a határozat. Meg

volt lelkeben győződve róla, hogy a terjedő lázadást csak vör oltathja el, még pedig drága vér, egyik fiának ereb.

Tudta, hogy a janicsárok féltelen hatalmas erősből a nép diühögéséinél, s feltette ép úgy trónját, mint annak jogutódját. De az apai szív nem akart semmit sem tudni politikai igazságokról, az nem akart az észlelőség szavára hajítani, az csak a dalás fiut látta s nem akarta elveszíteni.

Az ár pedig mind nagyobb hullámokat vetett. Mahmud szította a tüzet.

Ekor a padisah lelkeben vad harag ébredt föl, mely mint a villám végzetesnek igérkezett. A palotából elterjedt a rémhír a nép közé, mely feszült várakozással meredt Musztafa tivornyázó háremébe, hol tiltott italok reszégtek az urat, rabszolgainóval.

Valami borzasztó fog történni, ezt sugotta a lázadó tömeg s kissé lecsendesedett.

Eljö a végzetes nap, melyen lesújt a haragvó villám . . . de vajon melyik nap, s hová sujt le? E rémitő kérdés borzogató az idegeket. . . .

IV.

Nyájas holdvilágos est ringatta álomba a fáradtat s hirtelen észre szerelme a szerelmeseket.

A zéled, kis csillagok fenn az égboltozaton oly biztatólóg pislogtak le az ábrándozókra s Konstantinápolyban sok olyan ábrándozó van, ki az égből csillagiban, vagy bubájos odalisk vagyog szemében, e csillagnál szöb csillagokban keresi üdvét. . . .

Musztafa is az ő csillagiban kereste lelkeinek elvesztett hitét, féltett boldogságát: Anfar szemében . . . csillagnál szebb csillagokban Chinai selyemből szolt nyugájon hevert a szép Anfar Lábainál Musztafa könyörgve a kacér odaliskotl egy-egy csókot, mely nem elégit ki, sőt jobban megrészgíté.

A hóly ugyanazon chiton-köpenyben feküdt, mint elrablásokor, az az öltöny habonás volt, mindig arra a fúrdi jelenetre emlékezteté Musztafát. Fürtjei tekeresekben onlottak kítakart keblére s a fekete gyémánttal vetekedő szeméi, ábrándos melássalg csüngtek Musztafa tekintetén. Halkarjai födletlenek voltak s a felduzzadó erek körül egy drága gyöngyvel kirakott karperecz szörta fonyónézt, egyesülve a nyakában függő gyémánt és rubint vakító tüzevel.

A csaláneződök természetöz tapadt s Musztafa személdéte az izmok szivamóritó játékát.

Az odalisk kaczagott s a gyengéd reszketegség, mi ez alatt elfogta testét, oly késsé varázsolta.

A teremben felhómlyai uralkodott, a falakon a selyemfüggönyökön keresztül szaródo napsugár s az ékszeres fénye játszódozott. A lég mesterséges illatokról vált balzsamos, melyet besziva, elkábult a fő, megrészgült a szív.

— A harmat édes méze a cukorfalat ize, te vagy ő Anfar, mindenem, boldogságom! Söhajta az ifju esokra nyujtva ajkát.

Anfar kaczerán tolt a magától piezi kacsoival.

— Egy csókot, paradicsomi lúrim, egyetlen csókot hólygém, s hirtelen csókot nyomott ajkaira Ah, milyen édes volt! De nem elég Megelégednek-e a szomjas ného, ha alig izelve a virágkölyhét, el kellete hagyta? A föld fia ha betekintene Allah paradicsomába, távozni tudna-e onnan? És én, ki minden gyönyört és életet tebenned bírok, én elégedjem meg egy

csókkal? Ó csókolj, ne egyszer, — százszor, egyszer, mindig örökké. Nem olyan a te csókol, mint más halandóé. Nincs odalisk kinek bilhoros ajka a tieddel vetekedhetné. Több az, mint ajak Az emberek ajka beszéli tud csak. A tied beszél, — ha csókolj; bubájosan zeng, — ha beszél; örökletet, paradicsomi ülvót oszt, — ha zeng.

Az odalisk elcsavartatással hallgatta Musztafa mámorítás beszédét.

— Ölelj hát magadhoz — rebegé az ifju egészen átadva magát érzéki boldúságának. Ó, hát csókolj, széress. Ne haragudjál rám, hogy olyan telhetetlen a szívem. Megeskölsz s ha látom ajkaidat: újra szomjazom. Epedő szomjaz, mely gyótri lelkeket, kínozza érted hevülő szívetem. Ó Anfar, én oly boldog vagyok itt melletted. Csak erőszak tudna téled elválasztani. Ó ha most téled távoznom kellene Mit gondolsz Anfar?

Kinos kötély merült fel lelkeben, mely a verítéket homlokára szóltá; suttogó hangon folytatta:

— Anfar, ha most meg kellene halnom? Ha elhurcolnának karjaid közül? A te karjaid közül Harmalid hideg karjai közei?!

Anfar keblét fagyos borzalom szóltta meg. Összeborzadt s a kéjes pír fűnni látszott arczáról.

— Ne beszéj ily rémes dolgokat — suttogá alig hallhatólag. Észom Inkább ölelj s csókolj! Jer melegséid fog szívetem Beszéelj oly édesen, mint előbb.

De Musztafa csak nem tudott úgy beszélni, mint előbb. Felébredt lelkeben a fölelem, mely soha véres csaták közepét sem gyóttára. Ha az egyszer fölébred: ugyan nehézt elhatolni.

— Anfar! Én félek! s fogai összevaczogtak Mit szóltál? Te rémes? Mi lesz boldom? nyugó kinos sobajjal. Véig tudod-e nézni, hogy fogjotatnak engem?

— Mért beszélsz ilyen rémesen? Hát nincs már szépségemnek annyi ereje, hogy feloldtessem a gondot, mely lelkedre nehozt? Nézd, koblen kitarva, karjaim ölelni vágyanak. Hideg a szív, de a te egyetlen csókol fölveheti. Felelj, hisz én vagyok itt melletted, én, a te cukorfaladot, harmatesped.

— Te vagy, igen te vagy! kiáltá fel Musztafa. S szenvedélyesen ölelé őt magához.

Az ajk esokra nyilt, a karok előlére táruáltak, a szív előre sejtett kéj gyönyöreiben uszott, minden ideg remegett

A pillanatban föl pattant az ajtó s rajta a bostandzi-basi jelent meg, kisérve esauzoktúl. Musztafa felugrott fekhelyéről. Vad tűz villant fej szemében, s a még pár perczel előbb csókoló ajk diühölt torzult el, s reszkett. Vonásai adáz szint öltének magukra.

— Hah! nyomomultak! ordítá kétségbeesett elszántsággal; ki küldött benneteket?

Ez Musztafa volt ismét Nem a szerelemittas, félénk, remegő ifju hanem a csaták hőse, a bátor orozslány.

A bostandzi-basi mely tisztelettel nyújtott át neki egy kattiseriút. Musztafa a peccérol megismeré, hogy atyjától jön.

Elszápadt

Előbb azt hívé, hogy Mahmud basa emunhajai jöt tek bostudt állani az elkövetett bántalmét, azt himi nem tudta, hogy atya is ellene fordult

Megeskölte hódolattelesen a peccétet s föltöré Haláltelete volt az

Szeméi tetőváza téveltek a sorokon, mintha nem akarnák elhinni hogy ott halál van, s hogy atya küldi számarra

A bostandzi-basi int, a esauzok reárohannak. Musztafa nem igyökszik monteni magát, késszéggel nyújtja nyakát, hogy rotesavarják a selyemzsinort, s nem sokára ott hever a hos ifju, élettelenül az odalisk lábainál.

Aufárnak végig kelle néznie az egész jelenetet, annak egész iszonyatoságában.

S végig tudta nézni azt?

— Nem! — Megorult az egymást megsemmisítő érzelmek összetörölésá alatt.

(Vége következik.)

fel iv papír vezérezikk gyárával odavándorol, a hóvá szülőttei — a gödörbe.

Maxempfuts, a ki eddig még s e m m i volt, most már semmi se l e s z. S ekkor bánatos szivére gyógyírt fog keresni Marittánál.

Koczogtat ajtján.

„Herein!“ hangzik a csengő válasz.

Belép s sirva fakad

De Maritta, a ki ritka erkölcsi jelenség, s még pinszi kuttyját se szereti szomorún látni, hozzá megy, s megsimogatja rezes arczát.

„Mi bajod lelkeim Krispind?“

„Hajh, az én bajom, nagy baj! A „Féreisemert Lángész“ mind a 25 előzetőinek végtelen bántására szerkesztő fog változtani. Kicséppentem a redakcióból. Vége a dicsőségnek. Többé sem iparkolna, sem szocialis érdek, sem gentry, sem művelt birtokos osztály, sem corruptió nem talált lelkes harcosára. De ez mind nem az, a miért bánkódni tudnék. De kifogja önt ezentúl bájos Maritta dicsőitene?“

Maritta összevonja szemöldéit, s egy ideig mereven néz Krispin arczába. Azután föl kacaz.

Kacazgása alig akar véget érni, Végre erőt vesz magán. Kecces pozitúrába helyezkedik; kaczerán pislog a szomorú hőre, ki nem tudja mi fog következni.

Mi? Hát egy dal! Egy dal, mely felvidítja őt.

Hangzik pedig ekképpen:

„Ó tu lieber Maxempfuts,

Mit der Redaction ist futs!“

Hahaha!

Krispin mosolyogni akar, de Maritta arca hirtelen elkomolyodik.

Nem a kacér, esábitó hólyg áll többé ő előtté, hanem egy biszke delő, a ki fagyos parancsot oszt.

„Megböcsässön, de már a világ így is sok mindenféle bolondot összeheszel rólam. Még utóljára azt hűnnek, hogy én annyira sülyedtem, annyira, hogy én is kedvesem. Már pedig én ezt szígyeleném. Ön ismeri szigorú elveimet. Én becsületes vagyok. Hitelezőimet kiszoktam elégiteni. Mivel tartozom önnek?“

„De — de — kérem — hiszen — de — engedelmét — hebegi a megzavarodott Krispin — én nem adtam önnek soha se kölcsön.“

„Annál rosszabb, akarom mondani, annál jobb öné nézve. Ugy hát mivel sem tartozunk egymásnak. Böcsässön meg próbára kell mennem.“

E szavak után a bájos hólyg magára veti selyven felöltőjét, fejére helyezi pompás kalapját, mely őt oly igazán ékessé teszi, s kilebben a szobából.

Maxempfuts megtört szível kullog utána, magában ezt mormogva:

„Ritka erkölcsi jelenség!“

De mi bátrak vagyunk fölvetni egy merész kérdést: Vajjon kettojuk közül, melyik a ritkább erkölcsi jelenség?

Piripocsy.

KÜLÖNFÉLEK.

F. évi január 5-en Zombor város törvényhatósága közigazgatási bizottság ülést tartott, melynek fobb tárgya az árványi felelősségi választmány tagjainak megválasztása képezte. Megválasztottak: Leovics Géza és dr. Anrózovits Károly rendes tagokul; póttagul: Dalnay József. Fegyelmű választmányi tagokul: Czifrus Ferencz, Buday József, Kovácsy Alajos, Bikár Simon; póttagok: Tripolsky Gyula és Barthal József.

Jakably Gábor színezgató városunkban kedvező fogadtatásban részesült. Láttuk a kezei közt leve bérlet ívet, melyben a legintelligenssebb polgárok nevei láthatók. Atalában jó sikert jósolhatunk itt munkésének.

Eldobását f. hó 14-én „A legény bolondja” népszínművel kezd meg, második előadásul pedig a „Divorçon”-t tüzte ki. A repertoíro, melyet mulattatlandu megtartani ígér, a következő: Dorzián Marcsája, Mukányi, Babafia és koltosur, Czifra nyomorúság, Báró és bankár, Az ignáridi kis pap, A hol unatkozunk, Korndia, Pokol a házban, Szép asszony kocsiá, Hazásság akadályokkal, Iskarióth.

A zombori kereskedelmi ifjúság január hó 6-án tartá meg ez évad első férfiestijét az „Elefant” szálló éttermében; a szépszámmal egybegyűlt ifjúság kedélyes mulatságát a humoros toaszok és diétói fűszeretek, Nagy derűtséget okozott Mannheim Lipót ur által bemutatott leucyább török táncz, meglepetést Singer József ur által szabatosan énekelte magyar népalalok és szavallata, A vig hangulat csak a késő esti órákban, midőn a tánczszeg feloszalt, ért véget. A bárendezési terv végkép elvetett, s időnként férfiestelyek rendezése, ment határozatba. Nem mulaszthatjuk el dalárdánkat Singer ur kellemes és iskolázott hangjára figyelmeztetni.

Hűbös Ábrányi Kornél szerkesztése alatt jan. 10-ikétől fogva minden hó 1., 10., és 20-án „Zenésztől közöny” ezimti szakkal fog megjelenni. Egész évi előzetes 6 fit. Ajánljuk olvasónk figyelmébe.

Magyarosodunk. Jeruzsek Mihály (Ráb) Jeneire, Schultiz Ferencz (Bátaszék) Dürnyére, Dr. Gertner Lipót (Sárvár) Kesztenre, Lusztig Adolf és ná (Szolnok) Vigna, Weisz Zoltánné (Nagyvárad) Csatorai Mayer István Bajszára, Fischer Lajos és Antal (Szeged) Fellegyre, Stuckheim Emil (Gyónk) Torzieskyer Rosenfeld József és ná (Csepán) Kárpátiá változtatta nevét.

A pétervári színházban magyar vendégszínésznője van, Barkányi Mária k. a. a. kit az ottani lakók annyira dícsöretnek, hogy Bernhard Sára fölé emelék. Úgy látszik a magyar művésznök se próféták hazájukban. Nekük is kulfolón kell dícsöretet szerezniük, hogy mi is tudjunk rólok valamit.

A zombori intelligens ifjúság f. hó 16-án lényes által rendez a „Vadászkürt” szálló nagytérképben, melyre az előkészületek már is folynak. A vialom általában sikeresnek ítétezik s annak idején „Piripöcsy ur” habvében fog jóla megrendezödni.

(Beküldetett.) A fő-utca és a Konyovits-utca sarkán egy korema díllővel van. A vesély nagy. Talán jó volna azt megelőzni, s nem várni addig, míg egy-két ember előzattal esik.

E hó 28-án a vármezői palota nagytérképben jöteknyszörelő és zártkörű (?) tánczvizalom rendeztetik. A szegény tanulóknak téli ruhával való ellátása ezaljából tartatik a tánczvizalom, mely minden zártkörűsege daczára is falragások által van meghirdetve. Meglehet hogy emek is van oka-foka.

Országos ipar-küállítás az ország magyar iparágysinetel, mely 1884. májásától ugyanev évi szeptember havig terjedne. A küállítás kiválólag igazi termékekre kezdeményeztetik. A küállítás élen a híres ipar-mágnás gr. Zich Jenő áll.

A főkaptány ur valamint a rendörség figyelmébe ajánljuk azon körülmény, miszerint piacunkon a gabonát különösen pedig a tengerit még mindig ó mért után adják és veszik. Ideje volna már ezen törvényvelens kereskedésnek véget vetni, és ez csak akkor remélhető, ha ezen kihágásért néhány ember keményen megbánszöglattatik. G.

Szegény ügy a fővárosban. A most lefolyt félve át a főváros 485 lelenezet ápollt. A szegény házak telve voltak lelenezekkel. A szegények között 1-5 fitjával 12000 lélekre, 19,805 fit. osztatt szét, s 12 jöteknyszörelő egytel kapott 6500 fitnyi szegélyt.

A bezdáni casinó-ifjúság saját helyiségében szt. István szobra javára f. évi január hó 21-én zártkörű tánczvizalmat rendez. Belépti díj személynként 1 fit. Felhívörsötek is elfozadtának s hírlaplag nyugtáztatnak.

Egy polgártársunk a következő panaszot tette szerkesztögünkkel: A minap két részeg ember nagyon közel fozható eszmecserét kezdett egymással váltani. A jelenlevök siettek konstáblert hívni. Hármat találtak különböző helyen, mind a három más-más helyen, de egy sem akarta követni a hívót, azt mondva, hogy nem jön, hanem én vagyok az?

A helyb. zálogintézetek mint biztos kufából értesünök = beszöntetik az üzletet, az állítölag igen alacsony kamattal miatt.

Hymen. Bács-Topolyán Ettinger József eljegyezte Ettinger Julia k. a. t. Gratulálunk!

A fővárosi lapok újdonszájai panaszovala emlegetik újdonszágyvannát, hogy az idén nagyon enyhe tél lesz. Ez talán senkinek se fáj annyira, mint a koresolya-egyleteknök. Bizón elkelne nálunk is egy kis fagy. Reméljük, hogy e felszöralások nem lesz alaptalan. Hiszen márcsak az újszagra bálghatathatának odafenn is!

Kimutatása a zombori izracita noegyletnek 1881. december 31-én.

Bevételek:	
Töke 1881. január 1-én	3408.38
Emek kamattja 1881-ik évben	210.16
Tagok havi befizetése	241.50
Hátralekos befizetések 1880. évtöl	4.—
A zombori takarékpénztár ajándéka	100.—
Báró Hirsch páriszi bankár ajándéka	100.—
Egyéb adakozások a mellékelt kimutatás szerint	83.72
	739.38
Összesen:	4147.76
Kiadások:	
Havi szegélyzések közpénzben	338.—
Szegélyzések természetben	20.80
Szegélyzések fában (13 és fél öl fa hordással együtt)	150.25
Az egytel szölgának fizetése	12.—
Nyomatványokért	8.—
A zombori takarékpénztárban elhelyezett töke	3618.71
Összesen:	4147.76

(Kurucos stylus.) A régi táblalörök jellemzőseivel igatjuk ide a következő levéket, melyet egy derék magyar ember intézett hozzánk, megköszönve a pipát, mely ajándékba küldöttünk: „Ejesen! Köszönöm a pipát! Node füstölök is belöle magyarosan, mintha minden egyes szöpiantással egy hunczut magyar-ellenséget akarnek künyambombáznai e világlól. Csak látnál, mily büszkén és pöffeszöket bontakoznak ki e pipából a szöke füstömolyok és karsut bodrok, mivel ilyen maganföle veterán honvéd szöjáj kereszttül hatva, egyenesen a membe hatol, ola, hol fel van jegyezve az Úr könyvében hünnykam irtam a hátára érezzel, vérböktelük „ne bünts a magyart! Minden parány nikitün és kollidün mi e pipadobányból kifejlölök öntudatos, nemes gözzel párolog fel és szölyel, mint bombalögítö és gápusztító láthatatlan irtó szöllen. Mondom: nemes öntudattal és nem mint a gyalázatos Hódel, Nöhling és Giteau herostratesi szentelenésből pusztitanak majd füstfütjeim, hanem az igaz honszabadság és igaz emberiség öknánk miatta, stb.”

Nagy-Kanizsáról írják lapunknak, hogy az ottani kereskedelmi kaszinó saját helyiségében jól sikerült hangversenyvel és felolvasással összekötött tánczvizalmat rendezett Szilveszter-estöjén. A hangversenyben közremököttek: Deusch Josefín, Bischitzky Miksa, Rosenbergy Adám, Stern Zsigmond; felolvasást tartott Hoffmann Mör. A közremököökök sok tapsot kaptak. Végül táncz volt. A hölyvek közöl felentük: Vidor Szabina, Wellisch Betti és Ida, Weisz Karolina és Gizella, Goldmann Julia, Engländer Cziéli, Hoffmann Lána, Scherz Matild, Wellisch Fanny, Blau Kamilla, Fischer Amália, Eislerné, Milhofer Ödomé, Löwy Adolfné stb. urhölyvek.

Vannak virágok, melyeknek gyökere a nap behatása alatt szenved, melyek általában nem törik az ablakban való tartást, Angliában egészen új szerkezetű virágcserepekbe tétetnek. Ezek kottos cserepek, közös fenékel, mely ki van töltve vízes mólával. Ilyen cserepet magunk is könnyen előállíthatunk, csak arra vigyázzunk, hogy a vízlevezető hók összezessenek.

Zombori hetivásár.

— 1882. jan. 6-án. —

Az enyhe időjárás következtében hetivásárunkra csak kevés gabona hozott. Kezöveözö trányzat mellett egyáltalában jó vételkedgy uralkodott és következő árak fizettettek:

Tiszta buza	11 fit	—	król 11 fit 30.
Rostált zab	6 „	60 „	6 „ 70.
Tengeri	6 „	40 „	6 „ 50.

Szerkesztöi üzenetek.

A. Szeresd! Irójának Legnagyobb sajnálatunkra egyidejölleg mincs szükségünk. Annak idejében majd ily öton fogjuk felszönteni.

F. L. Szeged. Jön-e a t. p. rendesen? A ezik nem igen jön; pedig varok.

Videk! Tisztelet tudósítöinkat felkerjük egy kisté több szölgalmat fejteni ki tudósításák körül. Tudósítást szivesen vesznök ismeretlen kezöktöl is.

Felolvas szerkesztö:
MÜLLER GYULA.
Kiadók és laptulajdonosok:
Nadasch, Muzsik és Partlics.

HIRDETÉSEK.

Van szerenesém értesíteni a n. é. közönséget, hogy általában elismert női divattermemben jóházból való hölyyöknök a szabászat a más effölekkben oktatást adok órák szerint, vagy egész nap, valamint hajlandó vagyok privát házaknál is kiváló bécsi szabásznöm által órákat adtatni.

Egyttal értesitem a közönséget, hogy a farsangon át nálam élővirágöket, bálisölcörokat, koszorökat rendelhetni.

Ujabban egy kitünö plisszörgépet szerettem be, melyen méterenkint egy és fél krjával plisszörezünk.

Tisztelettel

Deutsch Adolfné.

KLAPKA JÁNOS

szöj- és börrönd-gyártó
Zomborban a főuton, a takarékpénztárral szemben.

Ajánlja a n. é. közönségnek gazdagon felszerelt rakatárból mindenemü löszerszámmat, nyeregöl, lovaglökatár, törszözerit, nyerekeveid, keuglyszöjök, lovag-öyek, nyereg-szappán, nyereg-födek, szerszámtakarök, ellenzök, lovag-párnák, szán-szerszám csengök, valödi angol szerszám-kenesöit.

Mindenféle női- s férfi-börröndök, női kalapdobozok, ütítaskák, futarg-taszkák, iskola-taszkák, négy- és szövtaszkák, mindenemü erszönyöruk.

Vadásztaszkák, tölténytartök, revolver-tökök, töltényövek, fegyverszöjök, mátruszöjök s mátrágtartök, plaidé-szöjök, koresolya-szöjök, kutyanyakfötek, kutyavezetö-szöjök, gyöngyszölgalök, lovag-östorök, koesis-östorök, eb- s inger-korbácsök, szöj-östorök, östörveszök, özbörkösi mosásra, szöjvascök, lökeföek, koesikeföek, lövökörök, mindenemü lovag s koesirudák, lözablak, keuglyölvások s mindenféle sarkantyúk.

Videkre való megrendelések gyorsan és olcsón eszközöletnek, javítások a leggyorsabban s legjobban készíttetnek.

Koresolyák

legütányosabb árak

Koresolyák kaphatók

Weidinger S. és Zs.

kereskedésükben

Z O M B O R B A N.

Koresolyák legnagyobb választékban

legújabb szerkezetűk

Koresolyák